

מִדַּאֲתָא נְחַשׁ עַל תְּהוּה, אָטִיל בְּה זִוְהֵמָא, וְקִינְן מִהֵהוּא זִוְהֵמָא נְפִיק. וְאִי תִימָא אִיךְ נְפִיק מִתְּמָן, וְהָא כְּתִיב וְהָאָדָם יָדַע אֶת תְּהוּה אֲשֶׁתּוֹ וַתְּהֵר וַתֵּלֶד אֶת קִינְן, דְּמִשְׁמַע דְּמֵאָדָם הוּה, וְלֹא מִסְטָרָא אֲחֵרָא, וְאֵת אֲמַרְתָּ דְּאָטִיל נְחַשׁ בְּה זִוְהֵמָא וְנִפְיֵק מִיְנֵיהּ קִינְן.

משבא נחש על תהוה, הטיל בה זהמה, וקנין יצא מאותה זמה. ואם תאמר איך יצא משם, והרי כתוב והאדם ידע את תהוה אשתו ותהר ותלד את קנין? שמשמע שהיה מאדם, ולא מצד האחר, ואתה אמרת שהנחש הטיל בחנה זמה ויצא ממנו קנין?

אָלָא וְדַאי שְׂאוּתוֹ נְחַשׁ הֵטִיל בְּה זִוְהֵמָא, וּמֵאוּתָהּ זִוְהֵמָא נִשְׂאֵב בְּה אוּתָהּ רוּחַ רָעָה, וְהוּא הִיָּה מְכַשְׁפֵּשׁ בְּמַעֲיָה, וְלֹא הִיָּה לוֹ גּוּף לְהַפְלִיל בְּה וּלְצַאֵת לְעוֹלָם. וְכִיּוֹן שָׂבָא אָדָם, בְּהִתְעוֹרְרוֹת שֶׁל אוּתָהּ זִוְהֵמָא, וְהִתְחַבֵּר עִם אֲשֶׁתּוֹ, עָשָׂה גּוּף אֶל אוּתָהּ הַרוּחַ הָרָעָה שֶׁהִיָּתָה בְּמַעֲיָה, וְנִכְלַל בְּתוֹכוֹ, וְיָצָא לְעוֹלָם בְּדִיוֹקָן מִמַּעְלָה וּמִטָּה.

ותהוה השגיחה בזה, ואמרה קניתי איש את ה', עם ה'. ומשום כך, כל מעשי קנין היו מאותו הצד הרע האחר. וכשהביא קרבנו, מאותו צד הרע הביא אותו. זהו שכתוב (שם) ויהי מקץ ימים, ולא כתוב ויהי מקץ ימין.

ותוסף ללדת את אחיו את הבל (שם). שנדאי אותה רוח רעה התחזקה והתגברה במעשה של קנין, ונשבר הכח והתקף של הבל, ולא היה אליו פלוס. עד כאן היה בצד של כל הזהמה.

בין שבא לאחר כך ונולד שתי התבסס העולם בצדיקים וחסידים שהיו אחר כך בעולם. שתי, זהו סיוס של אלפא ביתא. ואף על גב שהתבסס, לא הסירו העקלתון הרע מן העולם, אלא נכנע מלפניו צד האמונה, הסיוס של האותיות.

שהרי עד כאן נברא העולם באותיות התורה, ולא נשלמו

אָלָא, וְדַאי הוּא נְחַשׁ אָטִיל בְּה זִוְהֵמָא, וּמִהֵהוּא זִוְהֵמָא אִישְׁאִיב בְּה הוּא רוּחַ בִּישָׂא, וְהוּא הוּה מְכַשְׁפֵּשׂא בְּמַעְהָא, וְלֹא הוּה לִיָּה גּוּפָא לְאֵתְכַלְלָא בִּיָּה, וְלִמִּיפֵק לְעֵלְמָא. וְכִיּוֹן דְּאֵתָא אָדָם, בְּאֵתְעָרוֹ דְּהוּא זִוְהֵמָא, וְאֵתְחַבֵּר בְּאֵתְתִיָּה, עֶבֶד לִיָּה גּוּפָא לְהוּא רוּחָא בִּישָׂא דְּהוּה בְּמַעְהָא, וְאֵתְכַלְלִיל בְּגוּיָּה, וְנִפְיֵק לְעֵלְמָא בְּדִיוֹקָנָא מִעֵילָא וְתַתָּא. וְתְהוּה אֲשַׁגְחַת בְּהֵאִי, וְאֲמַרְתָּ קִנִּיתִי אִישׁ אֵת ה'. עִם ה'. וּבְגִינְן כֶּף, כֹּל עוֹבְדוּי דְּקִינְן, הוּוּ מִהֵהוּא סְטָרָא אֲחֵרָא בִּישָׂא. וְכַד אִיִּיתִי קוֹרְבָנִיָּה, מִהֵהוּא סְטָרָא בִּישָׂא אִיִּיתִי לִיָּה. הֵדָא הוּא דְּכְתִיב, (שם ד ג) וְיָהִי מִקֵּץ יָמִים, וְלֹא כְּתִיב וְיָהִי מִקֵּץ יָמִין.

ותוסף ללדת את אחיו את הבל (שם פסוק ב). דודאי ההוא רוחא בישא אתתקף ואתגבר בעובדא דקנין, ואתבר חילא ותוקפא בהבל, ולא הוה לגביה פלוס. עד הכא הוה בסטרא דזוהמא כולא.

בין דאתא לבתר ואתייליד שתי, אתבסס עלמא, בצדיקי וחסידי דהוו לבתר בעלמא. ש"ת: דא איהו סיומא דאלפא ביתא. ואף על גב דאתבסס, לא אעדיאו עקימו בישא מעלמא, אלא אתכפיא מקמי סטרא דמהימנותא, סיומא דאתון.

דהא עד הכא אתברי עלמא באתון דאורייתא, ולא אשתלימו אתון,